

Vrbovský farník

mesačník farnosti Vrbov – ročník I. – číslo 8/2007

Príhovor k Nanebovzatej

Dnes sviatok tvoj je veľký

Mária - moja Matka!

Ja k tebe dvíham svoje zraky,
ty dobrá - najlepšia zo všetkých,
a moja nádej sladká,
k výšinám, hore nad oblaky...

Celé nebo ti dnes hold vzdáva,

Mária, Matka moja!

Nanebovzatej pieseň pocty spieva...
I mne sa v duši túžby sväte roja.

Prichádza k tebe verné dieťa, lebo
v ňom láska mocne planie, v ruke ti
nesiem kytku, kvieťa,
ňou vyjadriť chcem svoje milovanie...

K nohám si tvojim zbožne klakám -
nesúc ti srdce - dar svoj celý...

Veľkosti tvojej sa neľakám -
prosím ťa, prijmi príhovor môj vrelý.

Mám radosť, že si oslávená bola,
že Syn ťa s telom zdvihol ku sebe,
aj že tá pravda sa dogmou viery volá.
Nanebovzatá -spievam tu tebe...

Pút' do LEVOČE obrazom i písmom

Som veľmi rada, že som konečne mohla po piatich rokoch ísť na Mariánsku horu. Bola to dobrá pút' na perfektné miesto preplnené milosťou a pokojom.

Mojim úmyslom bolo venovať tento čas Ježišovi skrze Máriu, aby mi hovoril a vysvetľoval veci do môjho života. Chcela som, aby to bol „návrät k Otcovi“, také privinutie sa k jeho hrudi a načúvanie. Je super, že naše rozhodnutia berie Boh celkom vážne, a tak som si na tomto svätom mieste zažila zápas so svojím starým zlozvykom – permanentnou podráždenosťou, ktorá kedy-tedy vyvrcholila v hneve a skratovitom konaní.

Uf. To som teda nečakala. Vystupujúc na horu, v poslednom najstrmšom úseku s jazykom po kolená, si úprimne želim, aby táto naša námaha priniesla pokoj do vrbovských rodín. Celkom teda chápem, kam tým mojím neopodstatneným hnevom Boh mieril.

Ak chcem totiž mať väčší pokoj, musím sa popasovať so svojím hnevom a vzdorovitosťou. Keď mi to napokon došlo, jediné, čo som mohla urobiť bolo a je, viac sa pokoriť a prosiť o odpustenie.

A či to pomohlo? Mne určite. A cez túto skúsenosť „očisťovania“ som sa mohla viac priblížiť k Bohu. To som aj chcela.

L. Vanečková

Nieko by možno povedal, že chodenie na rovnaké miesto je nudné, a nemôže priniesť nič nové. Kto však pravidelne chodí na Mariánsku horu, iste mi dá za pravdu, že to tak nie je. Každá púť na toto miesto spĺňa svoj účel, pričom každá je iná.

A aká bola tá tohoročná? Môžem povedať že veľmi, veľmi super!!!! Počasie nám prialo, po mnohých rokoch nepršalo, išlo sa nám veľmi dobre, možno aj preto, že nás bolo oveľa viac, ako po iné roky, za čo patrí vďaka skautom, ktorí sa podujali ísť s nami na túto neľahkú cestu. Atmosféra na Mariánskej hore bola ako vždy vynikajúca, ako vždy sme mali možnosť zúčastniť sa svätých omší, svätej spovede, fantastická bola modlitba sv. ruženca, pri ktorej sme rozjímali aj za pomoci názorných ukážok, ktoré si pripravila mládež, nad tajomstvami ruženca svetla. V superlatívoch môžeme hovoriť aj o krížovej ceste, ktorá bola venovaná rodinám. Myslím, že každý, kto chcel, si tu našiel práve to, čo pre svoj život hľadal a potreboval.

A čo mi najviac utkvelo v pamäti? Jedna príhoda, ktorá sa stala medzi členmi práve našej vrbovskej skupiny. Večer, keď sme sa šli „prejsť“ jedna členka skonštatovala: „Nestretla som tu ešte nikoho známeho.“ Iná jej na to odpovedala: „Ja som tu stretla minimálne jedenásť svojich známych.“ Akurát jedenásť bolo totiž ľudí z Vrbova, ktorých dotyčná osoba poznala už aj z minuloročných pútí, a slovo minimálne použila preto, lebo sa stretla ešte s viacerými ľuďmi, ktorých pravidelne vída vo svojom okolí.

Zamyslela som sa nad týmto rozhovorom, ktorý pokračoval ešte ďalej a prišlo mi na um, aký sme rozdielni v skutočnom živote, a aj napriek tomu, že všetkým ide o dobrú vec, môže mať každý z nás na to isté rôzny názor, ktorý je potrebné obhájiť rozumnými argumentmi bez zbytočných emócií, zbytočného urážania sa ak môj názor iní neprijmú.

A. Dlugošová

Skalné vráta

Tie tmavé oči boli zvláštne. Prekvapilo ma, ako blízko boli pri sebe. Bol v nich taký dievčenský smútok ale aj strach zmiešaný so zdes ením. Ako by som vám ich priblížil. Podobné mala jedna sedemdesiatročná skautka, keď mi počas splavovania rieky Poprad v člne rozprávala svoj čerstvý zážitok s vodným toboganom v istom aquaparku. Dôchodcovia sa tam vybrali na výlet. Posedieť si v teplej vodičke, poklebetiť si a s temne skrytou nostalgiou skritizovať postavy dnešnej mládeže. Lenže skauti sú večné deti. Naša sestra nelenila a vydriapala sa na najväčšiu sklzku. Zbehnúť to po zadku sa jej zdalo málo vzrušujúce, a keď už na ňu zízalo toľko národa, rozhodla sa pre lepšiu produkciu. Po bruchu. A bez podložky. Nech mládežníci vidia. A videli. V polovičke jej to strhlo spodný diel plaviek, zachytila ho ešte ohnutým kolenom v poslednej chvíli. Lenže koncentrácia už bola narušená a preto asi dopad na hladinu strhol aj zvyšný - horný diel. Skaut je ochrancom prírody – aj tej vlastnej a tak sa naša červenavá sestra snažila pod hladinou vody zachrániť, čo sa ešte zachrániť dalo. Vzduchu ubúdalo a tak odevonápravné pohyby naberali na intenzite. To ale zle pochopil plavčík. Keď ju ťahal – ináč výbornú plavkyňu - proti jej vôli z vody, tak asi také mala oči.

Ako tá hnedá medvedica. Lebo jej som sa zrazu díval do očí zo vzdialenosti dvadsiatichpiatich krokov. Pásla sa na malinách pod Skalnými vrátami. A my s Martinom sme zostupovali z jednej vysokohorskej lúky. Chceli sme z nej odštartovať. Vyzeralo to v ten deň nádejne. Dve a pol hodiny šliapania však nenašlo zúročenie v peknom zlete na padáku. Vetry v horách sú nevypočítateľné asi ako po kapuste. A tak sme skleslí zostupovali. Aj sme dosť nahlas rozprávali vidiac čerstvé „míny“ na chodníku, ale akosi sme si to neprípúšťali, že by sme stretli niekoho z medvedieho národa. A zrazu sme sa jej dívali do očí. Aj jej dvom malým medved'atkám. Neohrabane sa postavili na zadné laby, lebo napodobňovali mamu. Zdala sa mi trochu nižšia, ako som si vždy predstavoval medveďa v prírode. Ale pazúry mala rozhodne dlhšie než ja s Martinom dokopy... Aj váhu. Asi by zručala, my by sme urobili

kôpky k tej jej, ibaže by ostali v nohaviciach a potom neviem – každá rada je v takej situácii hodná obdobne veľkej kôpke grošov. Ale obrovské ruksaky na našich chrbtoch ju trochu zmiatli. Vraj divé zvieratá nevedia rozlíšiť, čo je človek a čo jeho odev, či ruksak. Martin mi potichu povedal – „Otočme sa a padáme späť“. Našťastie to isté povedal nejaký ten medvedí brumot chlpacej dámy v protismere. Napriek Martinovmu dohováraniu som sa totiž cez plece díval, či ide za nami, alebo beží za nami alebo neviem... Našťastie to „neviem“ sa zmenilo na pomalé otočenie, zamrmlanie na dorast a prekvapivo tichučké ponorenie sa do malinčia. Skoro celú cestu dole sme nemilosrdne a falošne dvojhlasne spievali: „Medvedku, daj labku, pôjdeme na svadbu...“ A v šere večera som videl v každom pni či kameni medvediu hlavu. Až mi to bolo smiešne.

Možno to tak v skutočnosti nie je, ale veril som, že nám pomohli naše obrovské, vyše tridsať kíľ ťažké batohy s padákmi. Veci, čo sú ťažké, zbytočne nám spôsobujúce bolesť a námahu, môžu nečakane pomôcť či zachrániť človeka. Malý, temer ročný chlapček sedel v detskej sedačke môjho auta a pučil sa v päťbodových pásoch až bol skoro modrý. Potom to vzdal a hodných pár kilometrov nariekal detskými slzičkami úporne prosiac o trochu slobody. Nemohol ju dostať. Rovnako, ako vo svojom veku nemohol pochopiť, načo je to trápenie dobré. Keď bude otcom, rovnako bude „týrať“ svojho syna. Je tomu podobný vzťah človeka k Bohu? Teda skôr ku krížom, ktoré na nás doliehajú a za ktoré nevieme iného obviniť, ako len Jeho. Lebo kto si nezablokuje klávesnicu na mobile a má ho vo vrecku pod popruhom batoha na túre, nemôže sa diviť, že robí nechcený priamy prenos svojho fučania niekomu, kto je na prvom mieste v jeho telefónnom zozname. Ja - skautským menom Andy - nemám nič proti, ani mobilný operátor nie, ale o kredit sa dá prísť aj lepším spôsobom (napríklad siahodlhým a farbistým hodinovým opisom svojho minútového stretnutia sa s medveďom).

Za mnohé škody a trápenia si môžeme len a len sami. Ale sú aj ťaživé životné okolnosti, za ktoré naozaj nemôžeme. Zvyčajne ich potom, pre poriadok vecí, pripisujeme Bohu. Od detstva nám totiž vtĺkajú do

hlavy, že samo sa nič neurobilo, ledaže by to urobil Samo. Lebo každý z nás si nesie nejaký životný kríž. Niečo, s čím sa trápime celý život. Zlozvyk nadobudnutý na vojenčine. Hrubý slovník po ročnej práci na stavbe diaľnice. Hašterivého suseda. Telesné postihnutie. Rozchod s milovanou osobou. Smrť niekoho. Neopätovanú lásku. Nechcené ublíženie alebo zmrzačenie niekoho. Na zdraví alebo na duši. Pocit menejcennosti kvôli telesnej alebo povahovej chybe. Chorobu. Duševnú chorobu. Nezvládateľné smútky valcujúce ako buldozér všetku radosť zo života. Uvedomenie si viny, že som premeškal príležitosť urobiť nejaké veľké dobro. Že márnim svoje talenty a tých pár rokov života, čo sú mi zdarma dané...

Kresťanstvo počíta s utrpením. Jeho hlavným symbolom je symbol utrpenia. Kríž. Raz som zorganizoval minisút'áž, kto ho ako dlho udrží zdvihnutý pár centimetrov nad stolom. Problém bol v tom, že najsilnejší chalan ho mal držať za spodok – za koniec najdlhšieho ramena – toho, kde mal Ježiš pribité nohy. Vydržal pol minúty. Ďalšiemu s rukami Miesiželeza som kríž kázal držať za koniec ramena, kde mal Boží Syn pribitú ruku. Na dve strany točiaci sa kríž mu čoskoro vyhnal na čelo pekných pár kvapiek potu. Ani nestihli stiecť a už bol kríž dole. Útle dievčatko si podložilo stoličku, nahlo sa nad stôl a s úsmevom vyhralo držiac kríž zospodu v bode jeho ťažiska. Ten istý kríž z dreva je zdanlivo rôzne ťažký. Záleží len na tom, kde ho držíme. Fyzik by povedal, akým momentom sily pôsobí na naše ruky. Psychológ by povedal, že záleží od momentálnej situácie. A skaut by nepovedal nič. Niesol by ho. Našiel by si jeho ťažisko, prestal by frflať a obzerať sa po iných, zdanlivo ľahších krížoch bratov a sestier a vydal by sa na cestu. Prestaňme utekať pred zodpovednosťou, námahou a nevyhnutným utrpením! Nikam neutečieme. Ako rúckujúc čím ďalej od stredu dreveného kríža je tým ťažšieho ho udržať, tak je to aj s riešením problémov ešte väčšími problémami. A pritom stačia aj tie prozaické. Akým je napríklad stretnúť v lese medvedicu s dvoma mláďatami. S takými divnými očami...

A. Legutký

Kňaz – požehnanie pre farnosť

Uvedomujem si, že kňaza ako ľudskú osobu vníma každý z nás inak, lebo je to človek z mäsa a kostí s vynikajúcimi aj s menej kvalitnými vlastnosťami, presne tak, ako to každý jeden z nás pozoruje sám na sebe.

Rada by som sa však dotkla reálnejšej a hlbšej podstaty muža, ktorý sa radikálne rozhodol pre život s Kristom a prijatím kňazského svätenia odpovedal na Ježišovo pozvanie žiť naplno láskou, radosťou a pokojom medzi svojimi veriacimi.

Kňaz je „dobrým nástrojom“ v Božích rukách (list Títovi 3). Cez neho nám Boh chce a aj nám má čo povedať ešte i dnes. Kňazovo požehnanie je nenahradiiteľné a veľmi potrebné pre každý náš deň. Tak ako rodičia žehnajú svoje deti a značia ich krížikom na čelo keď idú spať, tak aj BOH – OTEC nám chce bohato rozdať svoje požehnanie prostredníctvom kňaza, práve do tej oblasti, ktorú dáme Bohu k dispozícii, aby sa tam realizovali jeho najkrajšie sny, ktoré o nás má.

Mala som tú česť viackrát zažiť požehnávanie novokňazom, a vždy to bola chvíľa, kedy počuť len muchy bzučať. Atmosféra v tom okamihu je nabitá tajomnosťou, pohľady okolostojacich prezrádzajú ako ich prenikla vznešená bázeň, sršiacia z ich srdc. Pri prvých slovách novokňaza prechádzajú vašim telom jemné zimomriavky a srdce vám znovu odpovie pocitom neopísateľného šťastia a pokoja, ktoré prevyšuje každú chápanosť.

Požehnania, ktoré nám kňaz udeľuje (kedykoľvek) je naozaj veľkým dobrodružstvom, pretože, keď ho prijmeme, stávame sa jeho nositeľmi a vtedy máme právo i povinnosť šíriť ho ďalej. Je skutočne veľkým dobrodružstvom, lebo spolupráca s Božou milosťou a s Jeho požehnaním prináša neuveriteľne veľa možností ako zmeniť svoj život k lepšiemu, ako prebudiť a vyformovať svojho ducha a samozrejme ako sa správne naladiť na vlnovú dĺžku svojich bratov a sestier v Kristovi a pomôcť im opäť vidieť svet, či seba z Božej perspektívy.

Potrebujeme kňaza, potrebujeme jeho ochotnú službu, pastoračnú starostlivosť, „sviatostný servis“ a najmä jeho slová požehnaní nad nami, nad našou farnosťou.

Ja osobne mám veľkú radosť, že sme ešte neprišli o také

perfektné privilégium – mať vlastného kňaza – duchovného otca, ktorý nám svojim požehnaním (a nielen ním) pomáha byť dobrými stopercentnými kresťanmi.

L. Vanečková

Od 1. júla 2007 prišiel do našej farnosti nový kňaz, ktorý nám dovolil o sebe zverejniť nasledovné údaje:

Andrej Legutký (36)

- rodák zo Svitú, milovník extrémnych športov, povoláním katolícky farár. Lásku k horám nadobudol vďaka svojich rodičom. Bol to práve jeho otec Milan Legutký (autor publikácií: Tatry naše malebné, Tatry bez hraníc, Tatry v panorámach), s ktorým ako 16-ročný podnikol prvé kroky v tatranskej žule. Neskôr sa začal venovať lietaniu na padáku. S padákom sa spája aj jedna z najväčších náhod v jeho živote, keď videl priateľa, ako letí 80 metrov nad zemou voľným pádom, napokon sa mu podarilo dopadnúť na jednu zo šiestich trampolín a uniknúť možno smrteľným zraneniam. Počas štúdia na VŠ elektrotechnickej v Košiciach sa rozhodol, že bude kňazom. Ako sám hovorí, keď sa niečo začne, má sa dokončiť, takže až po promóciách sa zapísal na pobočku Teologickej fakulty Univerzity Komenského v Spišskom Podhradí. V roku 1999 pôsobil ako kaplán v Ružbachoch, od roku 2001 spravoval farnosť v podtatranskej obci Važec, od roku 1.7.2007 spravuje farnosť Vrbov. Venuje sa horolezectvu, paraglidingu, skialpinizmu a rád číta knihy od Antona Marca a Exupéryho.

Nanebovzatie Panny Márie

Keď sa pozeráme cez dobre vyčistené okno, vidíme dva obrazy. Ten prvý je obraz sveta za oknom, druhý, ktorý často ani nevnímame, je obraz nás samých, zrkadliaci sa na okennej tabuli.

Táto skutočnosť dokonale vystihuje našu nebeskú Matku Pannu Máriu. Ona sama je najčistejším, dokonale priehľadným oknom. Keď sa na ňu pozorne zahľadíme, môžeme na jej živote vidieť celé dejiny Cirkvi. To je ten pohľad na svet za oknom. Zároveň sa však na nej odzrkadľujú aj dejiny života každého pokrsteného človeka. To je obraz toho, kto pozerá cez okno.

Skúsme sa najprv pozrieť cez okno. Všetky dôležité okamihy Máriinho života sú zároveň aj obrazom tých najdôležitejších okamihov v živote všeobecnej Cirkvi, ale aj v živote Cirkvi v malom – v našom farskom spoločenstve.

K dôležitým udalostiam v Máriinom, a teda aj našom živote, patrí, okrem iných aj narodenie Božieho Syna, prvý zázrak v Káne Galilejskej, Kalvária, Nanebovzatie. Každá z týchto udalostí sa odráža aj v živote súčasnej Cirkvi.

Rovnako, ako Mária porodila v Betlehemskej jaskyni Božieho Syna, tak Cirkev rodí nových členov Kristovho tela, keď sa v kostole vysluhuje krst.

Tak, ako v Káne Galilejskej na prosbu Márie premieňa Kristus vodu na víno, v našom kostole na prosbu Cirkvi premieňa ten istý Kristus lásku muža a ženy na sviatosť manželstva.

Podobne, ako Mária stojí pod Kristovým krížom a má účasť na jeho vykupiteľskom diele, pri každej svätej omši sa v našom kostole zhromažďuje farské spoločenstvo, aby bolo prítomné pri obete Ježiša Krista a prijímalo v Eucharistii účasť na jeho vykupiteľskom diele.

Čo však s pravdou viery o Nanebovzatí? Ako sa táto pravda odráža na živote Cirkvi i nášho farského spoločenstva?

Mária vzatá do neba vlastne zomrela, a predsa nezomrela. Ukončila svoj pozemský život, aby sa mohla otvoriť pre plnosť života s Kristom. A tak môžeme povedať, že Nanebovzatie Panny Márie je obrazom našej farskej spovednice. My všetci do nej prichádzame, aby sme zmenili svoj predchádzajúci život, aby sme sa tak plnšie mohli otvoriť pre život s Kristom. Nezomierame a predsa v nej zomierame. Zomierame hriechu a začíname nový život v Kristovi. Nie je to iba očistenie od hriechov, ktoré je ťažké a zahanbujúce. Toto očistenie je potrebné preto, aby sme do nášho srdca mohli prijať viac Božieho života.

Takýto je teda pohľad cez okno. A čo sa v ňom zrkadlí? Nedá sa povedať, že Mária pred nanebovzatím nežila s Kristom a po ňom už s ním žila. Ona už od momentu, kedy Kristus prvýkrát vstúpil do jej života, žila s ním a pre neho. Jej nanebovzatie teda nebolo nejakým ostrým zlomom, ale bolo plynulým vyústením jej života. Preto pápež Pius XII. takto formuloval aj pravdu viery: *„Po ukončení pozemského života bola vzatá s telom i dušou do neba.“*

Taký má byť aj jej odraz v našom živote. Nemáme sa iba pasívne pripravovať na hodinu smrti, ale na základe príkladu Máriinho života, ktorý je obrazom pre náš život, sa máme už teraz usilovať čo najplnšie žiť s Kristom.

A. Dlugošová

15. august - slávnosť Nanebovzatia Panny Márie

je podľa všetkého najstarším mariánskym sviatkom v Cirkvi. V 5. stor. bol v Jeruzaleme 15. augusta sviatok Svätej Bohorodičky a keď sa v 6. stor. sviatok rozšíril v západnej Cirkvi, bol nazvaný Usnutie Panny Márie. Od polovice 7. stor. ho pod týmto názvom prijal aj Rím a od 8. stor. bol zmenený názov na **Nanebovzatie** Panny Márie. Pápež Pius XII. roku 1950 vyhlásil dogmu o nanebovzatí Panny Márie s telom i dušou do neba.

Ježiš zmenil môj život...

Pred niekoľkými mesiacmi som sa zúčastnila istej prednášky. Spočiatku som nemala chuť niekoho počúvať. Veď prednášky v škole sú často krát také únavné a nudné. Avšak moju radosť znásobil fakt, že prednášajúcim bol „čierno čierny“ černocho žijúci v Ázii – Jude. Veľkú časť svojej kultúry preniesol aj na mňa. Prednášku začal osobným svedectvom.

Zbožňoval svojich rodičov. Mama mu bola oporou, otec najlepším kamarátom, keďže bol jedináčik. Otca mal veľmi rád, bol mu veľkým vzorom. Raz, ako každý deň, išiel do školy. Po niekoľkých vyučovacích hodinách prišla za ním učiteľka. „Tvojmu otcovi sa niečo prihodilo.“ Vtedy ešte nevedel, že jeho milovaný otec je mŕtvy. Učiteľka mu túto zdruvujúcu správu neprezradila. Keď videl, vždy energického otca, nehybne ležať, zrútil sa mu svet. Tento fakt mu zlomil srdce. Dovtedy chodil do kostola, ale po otcovej smrti si povedal, že už nikdy viac do kostola nevstúpi. Pýtal sa samého seba, pýtal sa i Boha, ako mu to mohol urobiť, ako mu mohol vziať otca. Najhoršie obdobie bolo, keď začal užívať drogy a zaplietol sa do rôznych nekalých praktík pouličných gangov. Nezáležalo mu na ničom. Veľa ráz si siahol na život, no vždy ho niekto zachránil. Raz, keď bol na tom neznesiteľne psychicky zle, sa rozhodol, že raz a navždy skoncuje so svojim trápením. Stál v izbe. Sám. Úplne sám. Chystal si ublížiť. Práve vtedy zacítil niečo zvláštne. Fyzicky pocítil osobu za sebou. Otočil sa, ale nikto tam nebol, iba stena jeho izby. Vtedy si uvedomil, že to bola Božia prítomnosť. Tak mocne ju zakúsil, že zabudol aj na to, čo chce urobiť. Vtedy sa mu dal Boh spoznať. Práve cez otcovu smrť si ho chcel pritiahnuť k seba a ukázať mu aký je výnimočný. Jeho život sa začal meniť. Táto zmena nebola vôbec ľahká. Mnohokrát stál pred ťažkými duchovnými i životnými situáciami.

Dnes je ženatý, má dve dcéry a cestuje po celom svete, ohlasuje lásku Boha. Pracoval ako bankový úradník, avšak rozhodol sa pre evanjelizáciu. Za svoje účinkovanie nepýta peniaze. Ľudia, ktorí ho pozývajú mu finančne pomáhajú. Nikdy sa nestalo, aby nemal seba i rodine dať čo do úst. Boh sa predsa stará...

vema

Z histórie - MARIÁNSKY STĽP

Vedľa zvonice na štvorhrannom podstavci, ohradenom hranatými travertínovými stĺpikmi a železnou mriežkou, stojí barokový 3,5 m vysoký stĺp, s kompozitnou hlavicom, s kvetmi a ovocím. Na jeho vrchole je socha imakuláty Nepoškvrneného počatia. Panna Mária stojí na zemeguli, prišľapujúc hlavu hadovi, okolo hlavy má kovovú korunku s lúčmi svätožiari a dvanástimi hviezdikami.

Prelistujme históriu.

Uhorský kráľ a rímsky cisár Žigmund Luxemburský (1387-1437) viedol časté vojny. Od roku 1411 proti Benátkam o Dalmatské pobrežie. Keďže nemal dostatok peňazí, od poľského kráľa Vladislava II. Jagelovského si vypožičal 37 000 kôp českých grošov, t.j. 2 200 000 grošov. Žigmund dal v Záhrebe vyhotoviť latinsky písanú zálohovú listinu, na základe ktorej dáva do zálohy poľskému kráľovi 13 spišských miest a dve hradné panstvá. Medzi zálohovanými mestami bol aj Vrbov. Správu a dozor vykonávali poľskí starostovia, sídliači na Ľubovnianskom hrade, ktorých sa vystriedalo 29. Zálohované mestá si mohli voliť vlastnú samosprávu (richtára, veľkú a malú radu a grófa). Každoročne museli na hrad odovzdávať poplatky a plniť iné povinnosti. Vrbov bol vo výške poplatkov na šiestom mieste. Teodor Konštantín Lubomírsky, starosta na Ľubovnianskom hrade, v roku 1727 rozhodol v zálohovaných mestách postaviť mariánske stĺpy. Mestá boli zo zálohy vykúpené po 360 rokoch – v roku 1772 Máriou Teréziou.

Za pôsobenia kňaza Karola Patzovského (1822-1835) sa pri soche konali pobožnosti so zapáleným lampášom.

Pravdepodobne v roku 1867 bola zhotovená mriežka a do podstavca bol vytesaný nápis: RENOVATA ANNO DOMINI, z druhej strany AVE.

V roku 1971 bol stĺp vymenený. V roku 1996 sa uskutočnila oprava ohrady a schodov. Pôvodná socha bola nahradená kópiou, originál bol uložený vo vestibule fary, odkiaľ bol v roku 2007 bol preložený do priestorov budovy Obecného úradu. Kópiu imakuláty zhotovil p. František Hrebeňár.

Jozef Žemba, kronikár obce

Umenie malých krokov

Neprosím o zázrak, Pane, ale o silu pre všedný život.

Nauč ma umeniu malých krokov.

Sprav ma vynaliezavým a vynachádzavým,

sprav ma sebaistým v správny čas.

Obdar ma jemnocitom, aby som dokázal odlíšiť prvoradé od druhoradého.

Prosím o silu kázne a miery,

aby som len tak neprekĺzol životom a svoje dni si rozumne rozdelil;

aby som neprespal záblesky svetla a vrcholy,

a aby som si aspoň tu a tam našiel čas na umelecký zážitok.

Dovoľ mi utvrdiť sa v tom, že snívať

o minulosti či budúcnosti mi nepomôže.

Pomôž mi čo najlepšie zvládnuť to, čo je najbližšie,

pomôž mi pokladať práve prežívanú hodinu za najdôležitejšiu.

Ochráň ma pred naivnou vierou, že v živote musí ísť všetko hladko.

Daruj mi triezve poznanie, že ťažkosti, porážky,

neúspechy a sklamania sú prirodzenou súčasťou života,

že vďaka nim rastieme a dozrievame.

Pripomínaj mi, že srdce sa často stavia proti rozumu.

Pošli mi v pravej chvíli niekoho,

kto má odvahu povedať mi pravdu s láskou.

Chlieb každodenný daj mi pre telo i dušu,

prejav tvojej lásky, priateľské echo,

a aspoň tu a tam náznak, že budem užitočný.

Viem, že veľa problémov sa rieši nekonaním;

daj, aby som dokázal čakať.

Nech vždy nechám teba i ostatných dohovoriť.

To najdôležitejšie si človek nehovorí sám.

To najdôležitejšie mu býva povedané.

Ty vieš, ako veľmi potrebujem priateľstvo.

Daj, aby som dorástol tejto najkrajšej,

najťažšej, najriskantnejšej a najnežnejšej záležitosti života.

Vnukni mi pravú chvíľu a pravé miesto,

kde môžem zanechať balíček dobra, slovami či bez slov.

Chráň ma pred strachom, že by som mohol premárniť svoj život.

Nedaj mi to, čo si želám, ale to, čo potrebujem.

Nauč ma umeniu malých krokov!

Boh využíva aj naše nedostatky ...

V Číne jeden nosič vody mal 2 veľké hlinené nádoby. Viseli na obidvoch koncoch palice, ktorú nosil na pleciach. Na jednej bola prasklina, kým tá druhá bola dokonalá a vždy niesla plnú mieru vody. Na konci dlhej cesty, ktorá trvala od potoka až k domu, prasknutá nádoba mala vodu už len do polovičky. Dva

celé roky to takto išlo, nosič vody nosil do domu každý deň už len jeden a pol nádoby vody. Samozrejme, dokonalá nádoba bola pyšná na svoj výkon, veď to robila dokonale. Ale chúd'á prasknutá nádoba sa hanbila za svoju nedokonalosť, a cítila sa úboho, lebo bola schopná len polovičného výkonu. Po dvoch rokoch súženia oslovila nosiča pri potoku: „Hanbím sa, lebo voda tečie po celej ceste domov.“ Nosič jej na to odpovedal: „Všimla si si, že kvety rastú len na tvojej strane chodníka a nie na druhej strane? Je to tak preto, lebo ja som vždy vedel o tvojom nedostatku a na túto stranu cesty som rozosial semená kvetín. To ty si ich každý deň polievala, kým sme sa vracali do domu. Dva roky zbieram tieto krásne kvetiny, aby som si zdobil svoj stôl. Keby si nebola taká, aká si, tak by táto krása nerozžiarovala môj dom.“ Všetci máme svoje osobité chyby. Všetci sme prasknuté hlinené nádoby. Ale tieto praskliny a chyby, ktoré sú v každom z nás, robia náš život tak veľmi zaujímavým a vzácnym. Len každého musíme prijať takého, aký je, a uvidieť v ňom to dobré.

www.boziemilosrdenstvo.sk

Viest' dialóg znamená vystaviť sa - nie radám druhého, to by ešte nič nebolo, ale nebezpečenstvu prevratu vlastných myšlienok a možno i strate seba samého. Kto s bázňou a pokorou neprešiel touto skúškou, kto sa nechvel, že je nútený podrobiť všetko revízii, kto nepocítil, ako sa jeho stanovisko v istom zmysle modifikuje pod vplyvom argumentov druhého, ten nie je platným partnerom v dialógu medzi ľuďmi.

(J.Lacroix)

Jeleň pri jazierku

Statný si prišiel uhasiť smäd k lesnému . Keď sa dosýta napil, zahľadel sa na svoj odraz vo . Jeho veľké, košaté vyzerali krásne.

„Naozaj mám rozkošné ,“ povedal si . „Pôsobia veľmi vznešene.“ Keď sa obrátil, uvidel vo aj svoje . Na tie však už nebol taký hrdý.

„Škoda, že nemám také silné ako ,“ povedal si smutne.

„Veru tak, mám slabé a tenké. Mal by som si ich dajako vylepšiť.“ Zatiaľ čo sa zdržiaval pri , prikradol sa k nemu a chystal sa naňho skočiť. No mu ušiel. Pred sebou mal voľnú čistinku a mu veru dobre slúžili. Čoskoro bol d'aleko pred a vbehol do . No tu sa mu nešťastné zaplietli do konárov a on sa nemohol pohnúť. O chvíľu ho dobehol.

„Aký som len bol hlúpy!“ zvolal , keď naňho skočil. „ mi, čo mi tak dobre slúžili, som pohrdal, kým , na ktoré som bol taký pyšný, ma zradili.“

Poučenie:

To, čo má pre nás najväčšiu cenu, si zvyčajne ceníme najmenej.

Dokresli obrázok a poskladaj vetu

e	j	r	m	a	g	t	n	c	i	l	b	p	f	h	k	o	s	d

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133

e-mail: dlugosa@gmail.com

Imprimatur udelil Mons. Prof. ThDr. František Tondra,

dňa 15.12.2006, pod číslom 26/2006

Zaregistrované na Ministerstve kultúry SR dňa 6.12.2006,

pod číslom RP 242/2006

Odborný konzultant: Mgr. Ing. Andrej Legutký

Šéfredaktor: Mgr. Ing. Alžbeta Dluhošová

Redakčná rada: Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová

Tlač: Tlačiareň Kežmarok – august 2007

Počet výtlačkov: 200